

Dobai Péter
Betelt serleg

Kint partok. De semmi bennem.
Nem tudtam, milyen: félni a félelemtől,
és milyen lakni a félelemben.
Kint tárgyak, de semmi bennem.

Kint dolgok, majdnem eszmék.
De semmi bennem. Én csak így-úgy élnék?
Mert vagyok egy elgondolt és adott *van*-ban
és ettől én már váltig-váltatlan én vagyok?

Kint esték. Alig bírok ülni a széken.
A szavaknak értelmet én adok?
Vagy én is, de más is? És én ezt, mások azt?
Ki mondja ki akkor kétszer a szavakat?

Kint: ti. És tinektek: én, az *ők*-ben.
Tudom. De semmi bennem. Egy tény sem.
Mit olvassak egy régi anyakönyvben?
Gyanús, hogy csak kívülről tudom magam.

Kint: én. Mint egy jóslat: egyedül.
De semmi bennem. A félelem figuráinak
nem lesz hosszú karneválja-:
rendet teremtenek soraikban a véletlenek.

Voltam élni

„Az emlékek látnak...”
(Tomas Tranströmer)

Voltam élni.
Egy percet? Vagy éltem sok évszázadot?
Talán már *másszor* is éltem?
Nem emlékszem. Talán barátaim, szerelmeim
meg tudnák mondani... Vagy ők sem.
Elvégre nem élhetek örökké mások emlékezetében,
mint életükre települt parazita.
Egy biztos: a halál nem elég hosszú ahhoz,
hogy kipihenjük életünk fájdalmát, fáradtságát.
Előre ijeszt, hogy a lélek halhatatlan, rémít,
hogy egyszer megszólalnak az angyali harsonák,
félek, hogy lesz Feltámadás, erőszakos Feltámadás!
Félve félek az *Öröklétől*, az ön-nemző
szerelemtől, ölelés nélkül is
szépséges angyalok hideg körétől,
örök kórusától, suhogó szárnyaiktól, az angyaloktól félek,
akik még a halált, a nemlétet sem ismerik, nemhogy az életet,
az e g y s z e r i t, az e m b e r i t,
a sebes és sebző idő-múlásba belevettetett...
És attól is félek, és félő, hogy nemhiába:
az *Öröklétben* nincsen emlékezet — — —